

Geert DEDECKER

Bijbeldeskundige

Deze herfst reikt Geert DEDECKER in het Braambos-programma *Sterke verhalen* opnieuw leessleutels aan om de oude Bijbelteksten als fris te kunnen verstaan. Ditmaal komen de boeken Samuël en Koningen aan bod. De op vele terreinen actieve West-Vlaamse priester ziet het als een van zijn levenstaken om een brug te slaan tussen de Schrift en het dagelijkse leven.

‘Onze kerken zijn te weinig vertelgemeenschappen’

Erik DESMET

Niet toevallig treffen we hem in de schaduw van het Bijbelhuis in Zevenkerken. De West-Vlaamse priester, met wortels in ‘kardinaalsdorp’ Kanegem, begeleidt er een retraite voor religieuzen. Maar dat doet hij tussendoor. Drie taken combineert Geert DEDECKER. Hij is diocesaan verantwoordelijke van Kerkwerk Multicultureel Samenleven en van diaconie, en hij is actief in de gezinspastoraal. Daarnaast verklaart hij graag de Bijbel, al kent hij amper Hebreeuws.

–U bent geen academische Bijbelvorser. Hoe raakte u zo gefascineerd door de Bijbel?

De Bijbel is een uit de hand gelopen hobby. Na een jaar seminarie volgde ik op vraag van de bisschop de kandidaturen burgerlijk ingenieur. Achteraf meende ik dat ik toch moest kiezen tussen ingenieur en priester. Wat zou ik immers als priester/ingenieur kunnen doen?

Toen ik aan theologie begon, kende ik de Bijbel niet. Ik bezat twee zielige Prisma-boekjes met een selectie van teksten. Toen onze professor me vroeg een bepaalde tekst voor te lezen, bleek dat die er niet in stond. Dat was best frustrerend. Ik heb dan een echte bijbel gekocht en hem van a tot z gelezen.

–In ‘Sterke verhalen’ wilt u de Bijbel bewuster verduidelijken voor een niet-ingewijd publiek. Ik noem me graag ‘vertaler-tolk’. De belangrijkste leerschool was voor mij de Kristelijke Arbeidersjeugd (KAJ), waar ik ongeveer twintig jaar proost mocht zijn. Daar leerde ik dat het én in een begrijpelijke taal moet verteld worden én dat het over hun leven moet gaan. Toen ik bij de KAJ begon, zeiden ze me dat ik carte blanche kreeg. Dat heeft sindsdien me nooit meer iemand gezegd! We trokken op bezinningsdagen met de vrijgestelden en mijn opdracht was om hen het Bijbelverhaal te vertellen. Ik dacht dat dit nooit zou lukken. Maar na een uur vertellen bleken deze jonge mensen er vanuit hun leven zelf heel wat te kunnen aan toevoegen.

Dat wil ik ook doen in *Sterke verhalen*: de brug slaan tussen Schrift en leven. In de uitzendingen zit dan ook steeds een verhaal uit de actualiteit. Dit seizoen filmden we bijvoorbeeld de jonge politica Cindy Franssen in het Vlaams Parlement of zanger Luc De Vos in een concertzaal. Daarmee wordt duidelijk dat deze verhalen zich afspelen in onze eigen actualiteit.



„Het moet én in een begrijpelijke taal én over het leven zelf gaan”, meent Geert Dedecker. © Violet Corbett Brock

–De Amerikaanse president Barack Obama zei in een van zijn toespraken dat hij leerde wat hoop is door het exodusverhaal te lezen als iets wat nu plaatsvindt. Wil u dat ook?

Zonder Obama te willen verafgoden, sta ik met verbazing naar de man te kijken. Van dergelijke woorden leef je op. Hoe doen wij aan politiek met zo’n verhalen? Stel je voor dat onze premier de Bijbel zou openslaan en daaruit conclusies trekken voor het beleid? Het land zou te klein zijn! Verbannen wij ons erfgoed niet naar schuilplaatsen?

Een visioen is verder durven te kijken. Ik laat wel eens een kunstwerk inlijsten door een vakman. Het komt dan beter tot z’n recht. Op mijn manier wil ook ik een lijstenmaker zijn.

–Maar we leven wel in een tijd waarin de mensen het verhaal niet meer willen horen...

Het wantrouwen tegenover het christelijke verhaal is iets van de tussengeneratie. Bij jongeren leeft dat minder. Maar er moet wel een sfeer van vertrouwen zijn. Als leraar haakte ik af, toen ik besepte dat de leerlingen niet openstonden voor wat ik hen wilde vertellen, en zij mij niet vertelden wat ik eigenlijk graag van hen wilde horen.

Preken tijdens een huwelijk of een uitvaart, daar liggen wel veel kansen. Bij een overlijden zijn mensen dankbaar wanneer het levensverhaal van de overledene een breed kader krijgt. Als priester mag ik ook

„Stel je voor dat onze premier uit de Bijbel conclusies zou trekken voor zijn beleid”

vele huwelijken inzegenen. Als voorbereiding ontmoet ik de stelletjes vooraf een keer of vier om samen uit te wisselen. In de homilie geef ik dan hun verhaal een kader. Je dringt je eigen verhaal niet op. Het is zoals in het Emmaüsverhaal. Ik mag als een derde even bij hen komen.

–En in het gewone parochieleven?

Onze kerken zijn te weinig vertelgemeenschappen. Mijn moeder had in Kanegem een winkeltje, en op zondag na de mis zat ons huis vol boerinnen die hun bestellingen kwamen afgeven. Daar werd verteld.

Dat is weg. In de KAJ luidt de eerste vraag steeds: „Hoe is ‘t?” Het is een vissersvraag. Wat heb jij ervaren? Dat mis ik vaak.

De verhalen komen in de liturgie ook te weinig tot hun recht. Zelden wordt er een langer stuk uit de Bijbel gelezen. Mijn pleidooi is om naast de liturgie ook de methode van het Leerhuis te beoefenen: samen delen over wat de Schrift ons zegt.

–Op vraag van de bisschoppen is er dit jaar een Jaar van het Credo.

Kijk, de geloofsbelijdenis is gegroeid uit ervaringen. Ze is het topje van de ijsberg die het geloof van mensen is. Vaak heb ik de indruk dat top en ijsberg uit elkaar gedreven zijn. Maar de oude woorden engageren ons toch wel. Neem nu ‘nedergedaald ter helle’ en ‘opgevaren ten hemel’. Het vertelt ons van God die in de geschiedenis van mensen komt te staan. Met de voetwassing en het kruis is Hij zo diep afgedaald, om ons mee omhoog te kunnen trekken. Het is de rode draad van de Bijbel: leven en liefde zijn sterker dan de dood.

Sterke verhalen op Braambos, zondag 11 en 25 oktober via VRT één omstreeks 9 uur en herhaald via Canvas omstreeks 23 uur.